

Storm op zee: roeien of roepen?

Ds. J. IJsselstein – Mattheüs 8:23-27

Liturgie:

Psalm 99:1,2

Psalm 99:8

Lezen Mattheüs 8:19-27

Psalm 107:12,13,15

Psalm 106:12

Psalm 74:2,12

Gemeente, we staan, zo vlak na de zomervakantie, weer aan het begin van een nieuw seizoen. De scholen zijn weer begonnen en allerlei dingen in de kerk worden weer opgestart. Het leven gaat weer beginnen.

In een nogal turbulente tijd. Want ja, we kunnen onze agenda's vullen, we kunnen plannen maken, we kunnen nieuwe ideeën lanceren en activiteiten organiseren, maar wat gaat er allemaal van terecht komen? Midden in de onzekerheid van deze onrustige wereld? Midden in de onzekerheid van de corona crisis? Midden in de crisis in de kerk? Midden in de crisis van ons persoonlijke leven?

We gaan weer verder. Maar, de vraag is: *Hoe* gaan we verder?

In de verzen die we gelezen hebben, worden ons twee opties, twee richtingen getekend om verder te gaan.

We zien eerst twee mensen tot Jezus komen, die Hem willen volgen, maar die afhaken. Het is te onzeker, zegt de ene. Het kost me teveel, zegt de andere.

Maar voor de discipelen ligt het anders. Zij hebben alles verlaten en zijn Jezus wel gevolgd. Ze hebben hun huis verlaten, hun beroep, hun geliefden, hun vroegere leven, kortom: alles.

Dat brengt me eigenlijk direct tot een vraag aan u en aan mezelf. Heel eenvoudig: Bent u Jezus al gaan volgen? Of gaat u nog steeds op uw eigen weg? Stippelt u nog steeds zelf uw weg uit?

De discipelen volgen Jezus. Kijk maar in vers 23, daar staat: *En als Hij in het schip gegaan was, zijn Hem Zijn discipelen gevolgd.*

We gaan vanmorgen, aan het begin van dit nieuwe seizoen, de geschiedenis overdenken van de storm op zee. Die begint met dit vers: *En als Hij in het schip gegaan was, zijn Hem Zijn discipelen gevolgd.*

De Heere Jezus heeft de hele dag hard gewerkt. En nu wil Hij overvaren naar de overkant van het meer van Galilea. Want daar is iemand die door een legioen duivels bezeten is. Hoewel Hij weet dat Hij daar niet welkom zal zijn, toch gaat Hij.

En zij, zijn discipelen *volgen* Hem. Zij gaan met Hem mee. Iedere dag, zo ook nu. Is dat ook een typering van ons leven? Van uw leven, van jouw leven?

Hoe ben je van plan de komende tijd te gaan leven, te gaan werken, te gaan studeren, te gaan dienen?

Alles zelf doen, alles zelf bedenken, alles zelf uitdokteren, alles zelf beslissen?

Kortom: *zelf* voorop?

Of ga je *Jezus* volgen. Achter Hem aan?

Dan weet je, dat het goed gaat; en dat het goed komt, wat er ook gebeurt.

Dat weet je *niet*, als je zelf de weg uitstippelt. Als je zelf bedenkt wat je gaat doen of waar je heen gaat.

Vroeg of laat loopt dat fout af. Dat lijkt wel mooi, maar dat is het niet.

Zij *volgen Jezus*. Want zij weten: achter Hem is het veilig.

En dat is nog zo. In ons *persoonlijke* leven, maar ook wat betreft alle dingen in het gemeentelven. En die tweedeling wil ik in de preek van vanmorgen graag vasthouden. Kijkend naar het nieuwe seizoen dat voor ons ligt: *persoonlijk* en *kerkelijk*.

Volgen we *Jezus*, als onze Heere, als onze Zaligmaker en Koning?

Persoonlijk? Zijn we in alle dingen aan Hem verbonden? Gaan we steeds achter Hem aan? Want de ware godsdienst is niet in de eerste plaats een zaak van mooie woorden, van dingen zo mooi kunnen zeggen. De ware godsdienst is een zaak van bekering van het hart, die blijkt uit zichtbare vruchten van Hem volgen.

Ga je bij alles, jongens en meisjes, jongelui, biddend vragen: ‘Heere, wat wilt *U* dat ik doen zal? Wilt u... (nee, niet: Wilt *U* met *mij* mee gaan, maar) mag ik *met U* meegaan? Wordt dat onze levenskoers, volwassenen, ouderen, in ons persoonlijke leven? In ons gezin, in ons huwelijk, in ons alleen-zijn? In ons werk, in onze vrije tijd?

Gaan we zo onze weg vervolgen ook in het *gemeentelven*? Op de catechisatie, op de vereniging, in de kerkenraad? ‘Heere, wilt *U* ons de weg wijzen? Wilt *U* zeggen waar we heen moeten, zeggen wat we doen moeten?’

Echte discipelen *volgen Jezus*.

Dan *kan* het, hoe onrustig en onstuimig onze tijd ook is, niet misgaan.

Het zal niet per se voor de wind gaan, maar het zal niet fout kunnen gaan. Ook niet als het onverwachts gaat stormen.

Want ineens..., kijk maar in vers 24: *En zie, er ontstond een grote onstuimigheid in de zee, alzo dat het schip van de golven bedekt werd; doch Hij sliep.*

Wie had dat nu kunnen denken? Wie had daar nu op gerekend? Jezus is toch aan boord?

Is dat geen garantie voor een rustig leven?

Nee, dat is garantie voor storm.

Ineens is er (dat staat er letterlijk in het Grieks) een beving, zoals een aardbeving, maar dan op zee. En (zegt Markus) een geweldige wervelwind.

En de hoge golven beuken niet alleen tegen het schip, maar spoelen er ook overheen.

Het leek allemaal zo rustig. Maar plotseling, ineens is er paniek!

Zoals de grond onder je voeten ook ineens kan beven, en het water over je heen kan spoelen in je *persoonlijke* leven. Je studie mislukt, je relatie gaat stuk, je baan kwijt, de uitslag van de dokter ‘kanker’, ongeneeslijk ziek, als jonge moeder: een miskraam, als jong echtpaar: voor altijd kinderloos...

Zoals in het *kerkelijke* leven er ook ineens een storm kan losbreken. Corona: en dus afschalen, geen verenigingen meer, geen catechisaties meer. En dus, ouderen, chronisch zieken, nog meer alleen en eenzaam thuis zijn.

De spiegelgladde zee verandert plotseling in een tsunami van golven.

Doch Hij sliep.

Juist nu ligt Jezus te slapen.

Je kunt het je wel voorstellen hoe dat gegaan is. Ze zijn van land gegaan. Alles zag er verder prima uit. Het was misschien wel een prachtige dag.

Jezus was moe van dagenlang werken, van ‘s nachts waken en bidden. Hij trok zich terug in het achterschip. En daar viel Hij in slaap.

Maar..., sindsdien hebben Zijn discipelen Hem eigenlijk niet gemist. Het is hen helemaal niet opgevallen.

Want? Want ze waren gewoon druk bezig met zichzelf. En ze konden zichzelf ook prima redden.

Ongemerkt hebben ze Jezus uit het oog verloren.

Want ze hadden Hem even niet nodig...

Zoals het ook in het *persoonlijke* leven discipelen van nu, kinderen van God, ook kan gaan, en vaak ook gaat.

De Heere kan in ons leven gekomen zijn, met Zijn genade. Het bracht ons tot verwondering en blijdschap. Maar daarna... verdween Hij langzaam uit beeld.

En... we merkten het niet eens.

Hoe vaak (ik zeg dat met schaamte) gaat dat zo niet in ons leven, kinderen van God? Goede tijden gehad met de Heere. Zijn genade gekregen, Zijn liefde geproefd...

En daarna verdween Hij uit ons oog en uit ons hart. En we hadden het niet eens in de gaten.

Want... we konden het wel even zelf. We hadden Hem even niet nodig.

Hoe vaak is het zo ook in het gemeentelven en in het *kerkelijke* leven niet gegaan?

Er waren tijden dat de Heere dichtbij was. Dat Hij ons hielp in de nood. Zorgen waar we lange tijd onder gebukt gingen, werden door de Heere opgelost.

En toen gebeurde, ongemerkt, wat staat in Psalm 106: Eerst geloofden wij aan Zijn woorden. Wij zongen Zijn lof. Maar... wij vergaten haast Zijn werken, wij verbeidden naar Zijn raad niet (Ps. 106.12,13).

Jezus verdween stilletjes uit het oog. En wij hadden het niet in de gaten. We misten Hem niet eens.

Eerst was de zee kalm. Maar nu ineens wordt het schip naar alle kanten gesmeten. Het water slaat zelfs over de rand. Ze dreigen te zinken.

Doch Hij sliep.

Snap je dat, jongens en meisjes? Dat de Heere Jezus gewoon blijft slapen in die storm? Blijkbaar was Hij zo moe... Hij kan niet meer. Hij was net als wij een mens, hoewel zonder zonde.

Hij slaapt ook heel diep, gerust van de trouw van Zijn Vader.

En... Hij slaapt ook om het geloof van Zijn discipelen op de proef te stellen.

Ineens stormt het! En niet zo'n klein beetje ook!

En zij maar roeien, om het schip drijvend houden.

Zoals je ook je eigen schip drijvend kan proberen te houden.

a. Als *gemeente*, als kerkenraad, als kerkverband.

Roeien met de riemen die je hebt! Op je eigen manier, zoals je dat altijd gedaan hebt.

Doen wat je kan doen. Want het schip dreigt te zinken!

En dreigen mensen af te haken. Help, weer een lid verdwenen!

En wie zegt niet, dat ook al heel veel jongeren en ouderen innerlijk afgehaakt zijn in deze coronatijd? Het schip is misschien wel meer gezonken dan we doorhebben.

Pompen, mensen! Roeien, werken, organiseren, commissies in het leven roepen!

Maar allemaal... zonder Jezus. Want Die slaapt.

Zoals je ook je eigen schip drijvend kan proberen te houden.

b. Als *gezin*: roeien met de riemen die we hebben! Want anders zinkt het schip.

Straks haken onze kinderen af. Straks willen ze niet mee naar de catechisatie, lezen ze niet meer in hun Bijbel en bidden ze niet meer. Wat moeten we toch *doen*?

Zonder Jezus te zien, zonder aan Hem te denken. Want Hij is uit het oog verdwenen.

Zoals je ook je eigen schip drijvend kan proberen te houden.

c. In het *geestelijke* leven. Het is zo anders geworden dan het was. Zo liefdeloos, zo koud van binnen. Je hebt zo weinig zin om in de Bijbel te lezen, of om te bidden. En de liefde tot de zonde en de dingen van deze tijd komt weer zo boven.

En... de Heere slaapt.

Je zegt met de dichter van Psalm 13: Heeft de Heere mij vergeten? Heeft Hij mij voor altijd verlaten?

‘Wat gaan we daaraan *doen*? Wat is het plan van aanpak? We moeten snel een plan maken. Want er moet echt iets veranderen. Zo gaat het mis.’

Zelf roeien, zelf water hozen uit je zinkende schip, midden in de storm. Daar red je het niet mee. Niet in je persoonlijke leven voor de Heere, niet in je gezin, en ook niet in de kerk.

Zelf redden wat er te redden valt, dat gaat het komende seizoen mislukken.

De wind waait te hard, in de wereld, in de kerk, en ook in ons zondige hart.

En de golven zijn te hoog.

Maar ja..., Jezus slaapt door alles heen.

Totdat...

We gaan het zo meteen zien, maar zingen eerst uit Psalm 106, het twaalfde vers.

*Hun hart vergat den Opperheer,
Hun dierbare Heiland, Die weleer
Hen redde van de Egyptenaren;
Die wonderen deed in 't land van Cham,
Zich vreselijk maakte in het ruim der baren,
En Faro het levenslicht benam.*

Ze roeien met de riemen die ze hebben! Totdat het niet meer gaat. Ze kunnen niet meer. Ze zijn op. En het schip dreigt te zinken.

En dan komt vers 25: *En Zijn discipelen bij Hem komende, hebben Hem opgewekt, zeggende: Heere, behoed ons, wij vergaan.*

Ineens, midden in de storm, denken ze aan hun Meester.

Wat moeten wij ons schamen voor dat gedrag. Persoonlijk, in onze gezinnen, in ons alleen zijn, in de gemeente, in ons kerkverband.

Pas als wij niet meer kunnen, als wij de hoop op onze werken wel moeten opgeven, als wij het niet meer redden met onze inspanningen en met ons georganiseer, dan pas denken we aan Jezus. En laten we onze werken los.

Maar hoe lang duurt dat! Dat loslaten van onze werken, van ons presteren, van onszelf willen doen.

Want dat krenkt onze trots. Daarvoor moeten we buigen. En dat willen we niet.

Daarvoor moeten we buigen, letterlijk ook.

Want midden in de storm, terwijl de golven over het schip slaan..., hoe kom je dan bij Jezus?

Kruipend over dek, op je knieën.

Hoe kom je bij Jezus, als het thuis niet meer gaat, als je je kinderen ziet afhaken, als je jezelf voelt afhaken? Als je gemeenteleden ziet afhaken? Als je de vloedgolven van het liefhebben van de wereld over de kerk ziet gaan? Als je geestelijke leven door onweder voortgedreven wordt (Jes. 54.11)? Als het zover gezonken is, dat je bijna onder de golven verdwijnt?

Hoe je *dan* bij Jezus komt?

Kruipend op je knieën.

Dat alleen, gemeente, jongelui, houdt het schip komend seizoen boven water, midden in de storm. Je eigen schip, het schip van de gemeente, het schip van de kerk.

Kruipen op je knieën naar Jezus toe, want met werken, met praten of zelf doen, zink je! De grote nood duwt hen *op de knieën*.

Zoals de nood van ons *persoonlijke* leven (de nood van onze schuld voor God, de nood van onze zonden, de nood van ons wereldsgezinde hart) ons moeten dringen, niet om te werken, niet om te *roeien*, maar om te *roepen*!

Zoals de nood van ons *kerkelijke* leven ons moet dringen, niet tot de zoveelste commissie, tot de zoveelste vergadering waar we eigen oplossingen bedenken, niet om te werken, niet om te *roeien*, maar om te *roepen*!

U zegt: ‘Maar laten we die twee dingen dan op zijn minst samen doen, die twee dingen allebei tegelijkertijd. Want we moeten toch ook wel iets gaan *doen*! De storm gaat niet vanzelf over.’

Nee, dat laatste klopt. Maar de storm gaat ook niet over van samenwerken met God. Van: ‘God helpt, en wij doen de rest.’

Nee, God *alleen*, Die helpt in nood (Ps. 99.2, ber.).

Wat dreigen hier voor echte discipelen gevaren.

‘Heere, ik kom tot U. Maar *ik* zal ook beter mijn best doen!’

‘Heere, hier zijn we, met onze verootmoediging. Maar *wij* zullen ook actie ondernemen.’

Is *dat* wat hier gebeurd?

‘Jongens, we zijn met zijn twaalven, laat één van ons Jezus wakker maken. Maar *de rest* roeit door. Want anders gaat het fout. We kunnen toch niet *allemaal* de roeispanten erbij neer gooien?’

Is *dat* wat hier gebeurd?

Nee. Er staat niet: *Eén* tot Hem komende heeft Hem opgewekt.

Er staat: *Zij! Zij allemaal!*

Ze gooien midden in de storm *allemaal* hun roeispanten en ander gereedschap neer. En kruipen allemaal over het dek van het zinkende schip op hun knieën naar Jezus toe.

Gemeente, broeders van de kerkenraad, weg met onze roeispanten en met onze emmertjes! En samen op de knieën naar Jezus toe. Dat en dat alleen bewaart (en persoonlijk, en als gemeente) voor zinken. En de rest niet.

Vers 25 zegt: *En Zijn discipelen bij Hem komende, hebben Hem opgewekt, zeggende: Heere, behoed ons, wij vergaan.*

Eindelijk komen ze bij Hem. En dan? Wat doen ze dan?

Stoten ze Hem aan om Hem wakker te maken? ‘Heere, wakker worden!’

Maar, zal de Meester daar wakker van worden? Die bevende zee, die beukende golven en dat water dat over het schip slaat, maakten Hem toch ook niet wakker?

Nee, er staat: En Zijn discipelen bij Hem komende, hebben Hem opgewekt, *zeggende...* (dus: door te zeggen, door toe roepen): Heere, behoed ons, wij vergaan.

Door hun *roepen* laat Jezus Zich wakker maken. *Dat* hoort Hij.

Uw roepen, jouw roepen, in het persoonlijke leven.

Ons roepen, als gemeente, als broeders van de kerkenraad.

Heere, behoed ons, wij vergaan.

Dat is wat de Heere wakker maakt. Dat is waardoor Hij Zich wakker laat maken.

Wie Hem aanroep in de nood, die vindt Zijn gunst oneindig groot.

Heere! U bent het toch, Die ons leven leidt? U bent het toch, Die alle dingen in Uw hand hebt? U hebt toch alle macht in de hemel en op de aarde?

Heere, *behoed ons!* Help ons, red ons, barmhartige Heere, uw grote Naam ter eer!

Heere, behoed ons, *wij vergaan!* In ons is geen kracht en vermogen. We zijn bezig onder te gaan.

Roepen in de nood....

Kent u dat? Doe jij dat?

Roeters genoeg... Maar *roept* u ook?

Heere, mijn ziel gaat onder, red me!

Heere, onze kinderen verdwalen, red ons!

Heere, mijn huwelijk breekt, red ons!

Heere, onze jongeren, onze gemeente, de kerk, red ons!

Roept u zo?

Want *roeters* verdrinken. Maar *roepers* worden gered.

Op ons noodgeschrei, doet God grote wonderen!

Want, wat dan? Dan staat Jezus op? Hij wrijft Zijn ogen uit...? ‘Jongens wacht even, eerst even goed wakker worden’

Nee, de Heere *haast* Zich om kleingelovigen die tot Hem roepen te hulp te komen.

Want nog liggend geeft Hij antwoord. Want zo staat er in vers 26: *En Hij zeide tot hen:*

Wat zijt gij vreesachtig, gij kleingelovigen? Toen (daarna pas!) stond Hij op.

Wat is de Heere altijd tot onze hulp gereed, tot hulp van degenen die tot Hem roepen in de nood.

‘Waarom zo bang, Mijn discipel, Mijn kind? Waar is uw geloof? Er is toch geen reden tot paniek?’

De toon is bestraffend. Niet om het hulpgeroep. Want dat klonk als muziek in Zijn oren, daardoor liet Hij Zich wakker maken. Niet om hun hulpgeroep, maar om hun angst.

Waarom zo in paniek? Weet je je niet veilig als Ik er ben? Ken je dan zo weinig van Mijn kracht en van de liefde van Mijn hart? Van Mijn trouw, dat Ik nooit laat varen de werken van Mijn handen? Van Mijn verzekering dat niemand jullie uit Mijn handen zal rukken?

En ben je Mijn woorden al weer zo snel vergeten (ik bedoel de woorden die staan in Mattheüs 6): Wie van u kan, met bezorgd te zijn, één el tot zijn lengte toedoen? Daarom wees niet bezorgd (6.27,30).

Wie zonder Mij leeft, die mag bevreesd zijn. Want die zal vroeg of laat ondergaan in de storm. Maar het met Mij aan boord zal dat nooit gebeuren.

Weet u niet dat het leven met Mij, juist een leven is, door de stormen heen?

Hebt u niet gemerkt, dat u zonder stormen, Mij uit het oog verliest en vergeet?

Hebt u niet gemerkt, dat Ik die stormen stuur, zodat u weer gaat roepen?

Daarom moet u door veel verdrukkingen ingaan (Hand. 14.22).

Daarom moet u veel lijden om Mijn Naam (Hand. 9.16).

Daarom zult u Mij moeten volgen door de zee en door diepe wateren (Ps. 77.20).

Maar verdrinken zult u nooit. Want *Ik ben met u*: Immanuël, God met ons.

Wanneer u zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer u door het vuur zult gaan, zult u niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. Want Ik ben de HEERE uw God, de Heilige Israëls, uw Heiland (Jes. 43.2,3). Die vrijwillig onderging onder de stormvloed van de toorn van God. Ik voor u. Daarom zult u, Mijn discipelen, nooit ondergaan.

Wat een gebrek aan geloof, wat een gebrek aan vertrouwen aan onze kant, mede kleingelovigen. Om ons diep voor te schamen.

Waarom toch zo'n klein geloof, in zo'n grote God en Zaligmaker?

Vindt u het ook geen wonder, dat Jezus niet zegt: 'Hier houdt het voor Mij op?'

Als u Mij in de storm laat slapen, en altijd weer *zelf* wil roeien op eigen kracht...

Als u denkt dat Ik u vergeet, terwijl u Mij vergeet... (Jer. 2.32)

Dan trek Ik de stop uit de bodem van de boot. Dan gaan jullie maar zinken...'

Maar nee, zo is onze Heere en Heiland niet.

Onze medelijdende Hogepriester (wat is er toch reden om de Heere te danken, dat het Jezus is!), Hij is zo vol van liefde, geduld en medelijden.

Hij kent onze zwakheid. Hij weet onze gebreken.

Hij laat ons niet los. Hij werpt ons niet weg.

Hij heeft medelijden met ons, zelfs als Hij ons moet bestraffen. En zelfs het gebed van bevend 'kleingeloof' krijgt antwoord van de Heere.

Kijk maar in vers 26: En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij vreesachtig, gij kleingelovigen? Toen stond Hij op en bestrafte de winden en de zee; en er werd grote stilte.

Op een enkel woord, gaat de wind liggen en wordt de zee spiegelglad.

Waarom denken wij dan dat onze zorgen (persoonlijk, in ons gezin, in ons huwelijk; of kerkelijk) te groot zijn? Terwijl we tegelijkertijd denken: misschien zou ik het zelf ook wel kunnen?

Er is maar één antwoord denkbaar: omdat ons geloof, kinderen van God, te klein is.

Hoe machtig is onze God! Zijn kracht, zegt Jesaja, is groot. *Hij is sterk van vermogen.*

Waarom zegt u dan, o Jakob, en spreekt, o Israël, mijn weg is voor de HEERE verborgen en mijn recht gaat van mijn God voorbij? (Jes. 40.27).

Waarom twijfelt uw kleingeloof dan?

En dan *nog* een keer, die beschamende vraag.

Dan zegt Jezus opnieuw (zo schrijven Markus en Lukas), nu de wind is gaan liggen en de zee stil is: *Waar is uw geloof? Waarom bent u zo bang? (Mk. 4.40, Luk 8.25)*

We staan, gemeente, aan het begin van een nieuw seizoen.

Als we terugkijken, moeten we zeggen: het vorige seizoen was stormachtig.

De corona-epidemie brak los, de kerkdiensten werden bemoeilijkt, catechisaties en huisbezoeken gingen niet door. We zagen elkaar zo weinig. Geliefden ontvielen ons...

Het was een onstuimige tijd.

Maar hebt u, zo vraag ik *u* vooral, discipelen van Jezus, kinderen van God, hebt u als u eerlijk bent ook niet ervaren, dat de Heere...

Nee, *niet* dat de Heere ons redde door al dat geroei van *ons*, maar dat de Heere antwoord gaf op een enkele roep uit een gebroken hart: *Heere, behoed ons, wij vergaan!?*

Hij stond op en deed wonderen.

Het maakte ons beschaamd. Toen Hij het liet zien: Mijn macht is groot, Mijn trouw zal nooit vergaan.

En dan nu, nu er weer een nieuw seizoen voor ons ligt?

Gaan we *zelf* roeien? Redden wat er te redden valt? Persoonlijk, in huwelijk en gezin, in alleen zijn, in de gemeente, in ons kerkverband?

Gaan we het *samen doen* met God?

Wij roeien, en dan gaan we eerbiedig vragen of de Heere ons gaat helpen?

Ja, ik weet het: dat past ons het meeste. En dat kan ook zo maar de reactie zijn op de preek van vanmorgen. ‘Maar wij mensen, moeten toch *ook* onze best doen? Wij moeten toch *ook* al het mogelijke doen om te voorkomen dat het schip strandt?’

Of gaan we, net als de discipelen, *kruipen naar Jezus toe*. Persoonlijk, in onze gezinnen, als broeders van de kerkenraad?

‘Heere, vermeerder ons geloof? Zodat we onze roeispanten los durven te laten?’

‘Heere, breek onze hoogmoed, zodat we U alleen de eer gaan geven van de redding van onszelf, van onze kinderen en van de kerk?’

‘Heere, de winden en de zee zijn U toch gehoorzaam? Red ons, behoed ons, wij vergaan!’

Heel veel mensen, heel veel huwelijken, heel veel gezinnen, en ook gemeentes zijn in het verleden onder gegaan in de golven.

Door *zelf* te willen roeien.

Door *zelf* te willen roeien *met dat andere erbij*: gebed, verootmoediging, een biddag, een vastendag... Samenwerkend met ons en met onze commissies.

Maar het schip zonk.

Er is maar één manier om door de stormen heen in het komende seizoen het vege lijf te redden. Ik moet het anders zeggen: er is maar één manier om in het komende seizoen door de stormen heen onze *ziel* te behouden, en dat geldt ons persoonlijk, als gezinnen, als gemeente, als kerk...

Terwijl de vloed van deze tijd over de kerk heen spoelt...

Terwijl de corona-epidemie blijvend om zich heen grijpt...

Terwijl ouderen en jongeren meer en meer dreigen te haken...

Er is maar één manier. En *al* het andere zal vroeg of laat falen.

We hebben geen *roeiers* nodig, maar *roepers*, geen werkers, maar bidders.

Die op hun knieën naar Jezus gaan, zeggend: *Heere, behoed ons, wij vergaan!*

Dan zullen we straks zeggen, verwonderd met de discipelen...

‘Wij hebben gelukkig nog dit..., gelukkig nog dat...?’

Nee. Dan zullen we straks zeggen, verwonderd met de discipelen, zoals staat in vers 27: *Hoedanig een is Deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn?*

‘Hoe groot is *onze* reddingsbrigade?’

Nee! Hoe groot is onze *God*, Die wonderen doet.

‘U alleen, o, Drie-enige God, zij alle eer! Want U hebt het gedaan!’

Amen.

Slotzang Psalm 74:2,12:

Herdenk de trouw, aan ons voorheen betoond;
Denk aan Uw volk, door U van ouds verkregen;
Denk aan Uw erf, het voorwerp van Uw zegen;
Aan Sions berg waar G' eertijds hebt gewoond.

Gij, evenwel, Gij blijft Dezelfde, o HEER;
Gij zijt van ouds mijn toeverlaat, mijn Koning,
Die uitkomst gaf, en, uit Uw hemelwoning,
Voor ieders oog Uw haat'ren ging te keer.